

YENİ ORMAN YÖNETMELİĞİ HAKKINDA BAZI DÜŞÜNCELER

Prof.Dr.Mustafa TOPALOĞLU

Avukat – YMM

Devlet ormanları içinde yapılacak maden arama ve işletme faaliyetleri ile bu faaliyetler için zorunlu ve ruhsat süresine bağlı olarak yapılan geçici tesislere 6831 sayılı Orman Kanunu hükümlerine göre izin verileceği öngörülmüştür.

2010 tarihli Madencilik Faaliyetleri Uygulama Yönetmeliğine göre, Devlet ormanları içinde maden aranması ve işletilmesi ile madencilik faaliyeti için zorunlu bulunan tesis, yol, enerji, su, haberleşme ve alt yapı tesislerine Çevre ve Orman Bakanlığınca izin verilir. İzin verilirken fon bedelleri hariç mevzuata göre hesaplanacak bedel alınır. Ancak, temditler dahil ruhsat süresince müktesep haklar korunmak kaydı ile Devlet ormanları sınırları içindeki tohum meşcereleri, gen koruma alanları, muhafaza ormanları, orman içi dinlenme yerleri, endemik ve korunması gereken nadir ekosistemlerin bulunduğu alanlarda maden aranması ve işletilmesi, Çevre ve Orman Bakanlığının muvafakatine bağlanmıştır.

Bu bağlamda Çevre ve Orman Bakanlığı tarafından maden ve hammadde üretim izinlerini düzenlemek için 30 Eylül 2010 Tarihli ve 27715 sayılı Resmi Gazete’de yayımlanan Orman Kanunu’nun 16.Maddesinin Uygulama Yönetmeliği Orman Yönetmeliği yürürlüğe konulmuştu.

En son olarak 18 NİSAN 2014 gün ve 28976 sayılı Resmi Gazete’de yeni **“ORMAN KANUNUNUN 16 NCI MADDESİNİN UYGULAMA YÖNETMELİĞİ”** yayımlanmış ve 30.maddesinde;

“30/09/2010 tarihli ve 27715 sayılı Resmî Gazete’de yayımlanan Orman Kanununun 16 ncı Maddesinin Uygulama Yönetmeliği yürürlükten kaldırılmıştır.” denilmek suretiyle 2010 tarihli Orman Yönetmeliği tamamen yürürlükten kaldırılmıştır.

Aşağıda 2014 tarihli yeni Orman Yönetmeliğinde yeni getirilen ve maden hukuku bakımından önem taşıyan hükümlere değinilecektir.

1. Orman İzni Müracaatlarında Arama ve İşletme Ruhsatı Ayrımı Kaldırılmıştır.

2014 tarihli yeni Orman Yönetmeliği, 2010 tarihli Orman Yönetmeliğinin 5. ve 6. maddelerindeki maden arama ruhsat aşamasında alınması gereken orman izinlerini kazı gerektirip gerektirmemesine göre yapılan sistematik ikili ayrımı kaldırmıştır. Bunun yerine, 4.(2).maddesinde “

“ Kazı gerektirmeyen arama taleplerinde müracaat yazısına sadece ruhsat ve ruhsat alanını gösteren 1/25000 ölçekli harita eklenir. ” denilerek ayrı bir madde yerine sadece bir fıkra eklenmek suretiyle aynı sonuca ulaşılmıştır.

Aynı şekilde Eski Orman Yönetmeliğindeki işletme ruhsatı ve işletme izni için müracaat koşullarını arama ruhsat izninden ayrı ve özel olarak düzenleyen *“Maden İşletme İzni”* başlıklı 8.maddesine Yeni Orman Yönetmeliğinde yer verilmemiştir. Bunun yerine Yeni Orman Yönetmeliğinde maden arama, işletme, tesis ve altyapı tesis işlemlerine müracaat koşulları 4.maddede tek bir madde olarak düzenlenmiştir.

Kanaatimce bu değişiklik yerinde olmuştur. Zira gereksiz tekrar ve Yönetmelik

metninin uzamasının önüne geçilmiştir.

Ayrıca Yeni Maden Yönetmeliğinin 5.(2).maddesinde "Ancak kazı gerektirmeyen maden arama izinlerinde belgelerin tam olması halinde bölge müdürlüğü müracaat yazısının bir örneği üzerine kayıt tarihini ve sayısını belirterek talep sahibine iade eder. Maden ruhsat sahibi ruhsat süresince bu belge ile ruhsat alanında prospeksiyon, jeolojik harita yapımı, numune alımı, jeofizik araştırma gibi kazı gerektirmeyen maden arama faaliyetinde bulunabilir." şeklinde yeni bir hüküm öngörülmüştür. Buna göre, belgeleri tamam olan arama ruhsat sahibi, müracaatla birlikte orman alanında prospeksiyon, jeolojik harita yapımı, numune alımı, jeofizik araştırma gibi kazı gerektirmeyen maden arama faaliyetinde bulunma hakkı elde etmektedir. Arama işlemlerini hızlandıracağını düşündüğümüz bu hükmün madencilik sektörü bakımından yararlı olacağını düşünmekteyiz.

2. Hammadde Üretim İşlemlerini Özel Olarak Düzenlemekten Vazgeçilmiştir.

Eski Orman Yönetmeliğinde sadece bir maddeden oluşan Beşinci Bölümde hammadde üretim işlemleri düzenlenmişti. Eski Orman Yönetmeliğinin 12.maddesi ne göre genel bütçe kapsamındaki kamu idareleri ile kamu kurum ve kuruluşlarınca yol, köprü, baraj, gölet, liman gibi projelerin inşasında kullanılacak yapı ve inşaat hammaddelerinin üretimi için onaylı hammadde üretim izin belgesine dayanarak orman sayılan alanda bu amaçla yapılacak işletme faaliyetleri, tesis ve altyapı tesisleri için dahi Orman Yönetmeliği hükümlerine göre izin alınması gerekiyordu. Yalnız burada hammadde üretim izni verilecek kamu idareleri için Genel Bütçeli Kamu Kurumları ile özel bütçeli olmasına rağmen Karayolları Genel Müdürlüğü Orman Yönetmeliğine göre alınacak bedelden muaf tutulmuştu. Bunun dışındaki Özel Bütçeli Kurumlar, Düzenleyici ve Denetleyici Kurumlar, Sosyal Güvenlik Kurumları ve 5018 sayılı Kanun Dışında Kalan Özel Bütçeli Kurumlara verilen hammadde üretim iznine dayalı olarak orman izinlerinde özel hukuk kişileri gibi bedel ödemeleri gerekiyordu.

Yeni Orman Yönetmeliği bu şekilde hammadde üretim iznini ayrı Bölüm olarak düzenlemekten vazgeçmiştir. Bunun yerine müracaat bakımından 4.g maddesinde, kesin izin bakımından da 7.(5) maddesinde arama ve işletme ruhsatlarıyla aynı dizgeye bağlanmıştır.

Yeni Orman Yönetmeliğinin 7.6.maddesinde" Genel bütçe kapsamındaki kamu idareleri ile kamu kurum ve kuruluşlarınca yol, köprü, baraj, gölet, liman gibi projelerin inşasında kullanılacak yapı ve inşaat hammaddelerinin üretimi için hammadde üretim izin belgesine dayanarak orman alanları içinde bu amaçla yapılacak işletme faaliyetleri, tesis ve altyapı tesislerine bu Yönetmelik hükümlerine göre izin verilir." denilerek hammadde üretim iznine dayalı olarak yapılacak faaliyetlerin izne tabi olduğu vurgulanmıştır.

Esasen hammadde yatırım izinleri maden ruhsatı niteliğindedir. Bu bakımdan maden arama ve işletme izinleri ile aynı dizgeye tabi tutulması isabetli olmuştur. Ancak hammadde yatırım izinleri orman bedelleri bakımından maden ruhsatları ile farkının olması doğaldır.

Hatta Yeni Orman Yönetmeliği alınacak orman bedelleri konusunda eski Yönetmelikte de mevcut olan hammadde yatırım izinleri arasında da farklı yaklaşımını devam ettirmiştir. Yeni Orman Yönetmeliğinin 8.(4). maddesinde genel bütçeli ve özel bütçeli kamu kurumları arasındaki Eski Yönetmelikteki çözüm tarzını benimsenmiş, Genel Bütçeli Kamu kurumlarından orman bedeli alınmayacağı belirttikten sonra Özel

Bütçeli Kamu Kurumlarından Karayolları Genel Müdürlüğü dışında yeni bir hüküm olarak Devlet Su İşleri Genel Müdürlüğü'ne ait hammadde yatırım işlemlerinden orman bedeli alınmayacağı hükmü getirilmiştir.

Yeni Orman Yönetmeliğinde 8.(2). maddesinde yeni bir hüküm olarak genel ve özel bütün kamu kurumlarının beş hektarı geçen hammadde yatırım izinlerinden ek devlet hakkı alınmayacağı öngörülmüştür. Bu hükmün 3213 Sayılı Maden Kanununun hammadde yatırım izinlerinden devlet hakkı alınmayacağını emreden 14/16.maddesinin gereğini yerine getirmek için konulduğunu tahmin etmekteyiz.

Ancak bütün hammadde yatırım izinlerini orman bedelinden muaf tutmak gerekir. Esasen verilen hammadde yatırım izinlerinin büyük bir kısmına sahip olan Özel Bütçeli kamu kurumlarından Karayolları Genel Müdürlüğü ve Devlet Su İşleri Genel Müdürlüğü'nü istisna ettikten sonra geriye çok fazla bir kurum kalmamaktadır. Bu nedenle özel bütçeli - genel bütçeli kamu kurumu ayrımı yapılmadan bütün hammadde yatırım izinlerinin orman bedelinden muaf tutulmasının Yeni Orman Yönetmeliğinin sadeleştirme ve uygulama kolaylığı getirme şeklinde özetlenebilecek temel felsefesine uygun düşeceğini düşünmekteyiz.

3. Değerlendirme Komisyonu Özel Olarak Düzenlenmiştir.

Eski Orman Yönetmeliğinde olduğu gibi Yeni Orman Yönetmeliğinde, muhafaza ormanları, gen koruma alanları, tohum meşcereleri, orman içi dinlenme yerleri ile endemik ve korunması gereken nadir ekosistem alanlarına isabet eden maden işletme, tesis ve altyapı tesisi izin müracaatları hakkında karar verme yetkisi Değerlendirme Komisyonuna bırakılmıştır.

Eski Orman Yönetmeliğinin 37.2.b maddesinde Değerlendirme Komisyonunun "*Bakanlık Müsteşarı ve/veya Müsteşar Yardımcısı başkanlığında, Orman Genel Müdürü ve/veya Orman Genel Müdür Yardımcısı, Ağaçlandırma ve Erozyon Kontrolü Genel Müdürü ve/veya Ağaçlandırma ve Erozyon Kontrolü Genel Müdür Yardımcısı, Doğa Koruma ve Milli Parklar Genel Müdürü ve/veya Doğa Koruma ve Milli Parklar Genel Müdür Yardımcısı, Çevresel Etki Değerlendirme ve Planlama Genel Müdürü ve/veya Çevresel Etki Değerlendirme ve Planlama Genel Müdür Yardımcısı, Bakanlık Araştırma ve Geliştirme Dairesi Başkanından*" oluşacağı öngörülmekte idi. Eski Orman Yönetmeliğinin 37.2.b.maddesinde, yerine göre yedi kişiye çıkabilecek ancak asgari beş kişiden oluşan Değerlendirme Komisyonuna hangi birim amirlerinin katılacağı tek tek sayılmıştı. Aslında bu hüküm hukukun genel ilkelerinden hukuki güven ve istikrar ilkesine uygundu.

Yeni Orman Yönetmeliğinin "Değerlendirme Komisyonu" başlıklı 16.maddesinde özel olarak düzenlenmiştir. Yeni hükme göre Değerlendirme Komisyonu "*Bakanlık Müsteşarı ve/veya Müsteşar Yardımcısı başkanlığında, Orman Genel Müdürü ve/veya Orman Genel Müdür Yardımcısı ile Bakanın uygun göreceği üyelerden oluşur. Komisyon en az beş kişiden teşekkül eder.*". Yeni Orman Yönetmeliğinin 16.(1) maddesi sadece Bakanlık Müsteşarı ve Orman Genel Müdürü ve yardımcılarından bahsetmekte diğer üç üyenin Bakan tarafından belirleneceğini öngörmektedir. Böylesine önemli görev yerine getirecek Değerlendirme Komisyonuna kimlerin katılacağını önceden düzenleyici işlemlerle belirlenmemesi ve Bakanın takdirine bırakılması hukuki kesinlik ilkesine aykırı olmuştur.

4. Orman İzinli Alan Teslim Edilirken İşletme İznini İbraz ve Kafes Tel Çitle Çevrilme Zorunluluğu Getirilmiştir.

Yeni Orman Yönetmeliğinin 7.(2).maddesi "*Maden işletme izinlerinde, izin sahibi; izne konu alanı kapsayan işletme izin belgesini orman idaresine vermeden saha teslimi yapılmaz.*" hükmünü içermektedir. Yeni olan bu hükme göre, orman izin alanı teslim edilmeden önce maden işletme izninin ibrazı zorunludur. Esasen maden işletme izni olmadan madencilik faaliyetlerine başlanamayacağından bu hüküm sorun teşkil etmez.

Ancak Yeni Orman Yönetmeliğinin 7.(3).maddesinde getirilen tel kafesle çevirme zorunluluğu madenciyi sıkıntıya sokacak niteliktedir. Gerçekten de Yönetmeliğin 7.(3).maddesinde, "*Madencilik faaliyetine başlanılmadan önce maden işletme izin alanları ile maden stok alanı, pasa döküm alanı, verimli toprak depolama alanı, atık barajı ve kantar tesis izinlerinde izin sahasının sınırları izin sahibince kafes tel çit ile ihata edilir, yapılan ihata izin süresi ve rehabilite izleme sürecinde de izin sahibince muhafaza edilir. Aksi halde madencilik faaliyetine müsaade edilmez.*" denilmektedir. Maden işletme izin alanından maden stok alanı, pasa döküm alanı, verimli toprak depolama alanı, atık barajı ve kantar tesis izin alanına kadar sayılan bu yerlerin kafes tel ile çevrilmesi, oldukça yüksek maliyetlere ulaşacağı şüphesizdir. Ayrıca Yönetmelikte açıkça "kafes tel çit" denildiğinden tel örgü ve tahta perde veya ihata duvarı gibi diğer sınırlama yöntemleri kullanılamaz. Maliyet yüksekliği bir tarafa sarp kayalık ve taşlık yerlerde kafes tel çitle çevirmenin imkânsız ya da çok güç olacağı da ortadadır. Uydu ve GPS sistemlerinin bu kadar geliştiği ve orman izin sınırlarının kolayca tespit edilebildiği dijital çağımızda böylesine bir hükmün getirilmesinin nedeni anlaşılmalıdır.

5. Temdit İşlemleri Devam Eden Maden Ruhsatlarına İlişkin Orman İzinleri Esnetilmiştir.

Uygulamada maden ruhsat temdit (uzatma) süreci devam ederken orman izinlerinin geçerliliğini devam ettirip ettirmeyeceği tereddütlere yol açıyordu. Yeni Orman Yönetmeliği bu süreçte orman izin sahibinin lehine iznin devamı için bir olanak sağlamıştır. Bu amaçla Orman Yönetmeliğinin 10.(2). maddesine "*İzin süresi ile birlikte ruhsat süresinin de sona ermesi ve izin sahibinin ilgili kanun hükümlerine göre yenilenmiş ruhsatı alamaması halinde; izin sahibinin, izin süresi son günü mesai bitimine kadar Maden İşleri Genel Müdürlüğünden alınmış ruhsat hukukunun yürürlükte olduğuna veya işletme ruhsatına geçişle ilgili işlemlerin devam ettiğine dair belge ile birlikte bölge müdürlüğüne müracaat etmesi, bir yıllık arazi izin bedelini ödemesi ve mevcut taahhüt senedi hükümlerini kabul ettiğine dair onaylı ek taahhüt senedi vermesi halinde bir yıl süreyle izin aynı şartlarla devam eder.*" hükmü eklenmiştir. Buna göre maden ruhsatının uzatılması konusunda MİGEM tarafından bir karar verilinceye kadar maden ruhsatının geçerliliğini sürdürdüğünü ve uzatma işlemlerinin devam ettiğine dair bir yazı ile orman idaresine başvurması halinde orman izni aynı şartlarla devam edecektir.

6. Rehabilitasyon İşlemleri Yeniden Düzenlenmiştir.

Rehabilitasyon işlemleri, Eski Orman Yönetmeliğinin Yedinci Bölümünde, Rehabilite

İşlemleri başlığı altında iki madde halinde düzenlenmişti. Yeni Orman Yönetmeliği ile rehabilitasyon işlemleri, bu Yönetmeliğin Beşinci Bölümünde Rehabilite, Rehabilitasyon Projesi, Takip ve Kontrol başlığı altında üç madde halinde yeniden düzenlenmiştir. Yeni Orman Yönetmeliğinin 17. maddesi hükmünde Eski Orman Yönetmeliği hükümlerinden alıntılar yapılmış ve yeni birtakım hükümler eklenmiştir.

Yeni Orman Yönetmeliğinin 17.(2) maddesiyle Eski Orman Yönetmeliğinde yer almayan "*Rehabilite yapılacak alanın kullanım öncesi dönemde çoraklık ve verimsizlik gibi olumsuz nitelikler taşıyor olması, alanda rehabilite yapılmaması için gerekçe olarak gösterilemez.*" şeklinde bir hüküm eklenerek izin sahibinin her hâlükârda rehabilitasyon yapmak zorunda olduğu vurgulanmıştır.

Eski Orman Yönetmeliğinin 17.(1).maddesinde, izin bittiği tarihte rehabilitenin bitirilemediği takdirde bölge müdürlüğünce üç ay ek süre verileceği öngörülmüş iken, Yeni Orman Yönetmeliğinin 17.(3). maddesinde bölge müdürlüklerince verilecek bu ek süre bir yıla çıkarılmıştır.

Yeni Orman Yönetmeliğinin 18.(2). maddesinde "*...değişikliği de içeren revize rehabilitasyon projesini en geç üç ay içerisinde bölge müdürlüğüne vermekle yükümlüdür.*" denilerek revize rehabilitasyon projesinin verileceği süre kesin olarak belirlenmiştir. Eski Orman Yönetmeliğinde böyle bir süre mevcut değildi.

Ayrıca, Eski Orman Yönetmeliği Rehabilitasyon Projesi Formatında yer verilenlerden farklı olarak, Yeni Orman Yönetmeliğinin 18. maddesinde Rehabilitasyon Projelerinde yer alması gereken hususlar ve önlemlere yer verilerek yeniden ve ayrıntılı olarak düzenlenmiştir. Yeni Orman Yönetmeliğinin 18.maddesiyle yer verilen söz konusu hususlar ve önlemler ile izin sahibine rehabilitasyon projesi kapsamındaki yükümlülüğü oldukça artırılmıştır.

Asıl önemli değişiklik ise, Yeni Orman Yönetmeliğine "Takip ve Kontrol" başlıklı 19. maddenin eklenmesi ile yapılmıştır. Bu bağlamda Eski Orman Yönetmeliğinin 17.(4).maddesinde, rehabilite işleminin safahatı hakkında her yıl haziran ayının sonuna kadar düzenlenmesi ve bölge müdürlüğüne verilmesi öngörülen raporun, Yeni Orman Yönetmeliğinin 19.(2).maddesi ile Eylül ayının sonuna kadar verilmesi öngörülmüştür. Yine aynı hükmün devamında "*yeni verilen izinlerde iznin verildiği yıl içerisinde, teknik rapor istenmeyeceği*" cümlesi eklenmiştir. Bu suretle izin sahibine kolaylık getirilmek istenmiştir.

Yeni Orman Yönetmeliğinin 19.(3).maddesi "*Takip ve kontrol faaliyetleri süresince numune alma ve analiz giderleri izin sahibince karşılanır*" şeklinde yeni bir hüküm içermektedir. Buna göre orman idaresinin yapacağı takip ve kontrol masrafları izin sahibi tarafından karşılanacaktır. Söz konusu hükümle izin sahibine yeni bir mali yükümlülük yüklenmiştir. Anayasanın 73.maddesine göre "*Vergi, resim, harç ve benzeri malî yükümlülükler kanunla konulur, değiştirilir veya kaldırılır*". Yeni Orman Yönetmeliğinin dayanağı olan 6831 sayılı Orman Kanununun 16.maddesinde izin sahibinden söz konusu takip ve kontrol masraflarının izin sahibince ödeneceğine ilişkin bir hüküm yer almamaktadır. Dolayısıyla açık bir kanun hükmü olmadan izin sahibine bu şekilde yönetmelik hükmüyle mali yükümlülük yüklenmesi hukuka aykırı olmuştur.

Yeni Orman Yönetmeliğinin 19.(5).maddesinde "*İzin sahibi tarafından rehabilitenin*

bitirilmesini takiben üç yıllık takip süresi sonunda veya madenin cinsine göre rehabilitasyon projesinde verilen takip süreleri esas alınarak, rehabilitasyon projesi kapsamında taahhüt edilen hususların sağlanıp sağlanmadığı heyet tarafından tespit edilir. Söz konusu hususların sağlandığı tespit edilirse izin sahibinin madencilik faaliyeti yaptığı alan ile ilgili sorumluluğu sona erer” şeklinde bir düzenlemeye yer verilmiştir. Bu hükümlerle Eski Orman Yönetmeliğinde bulunmayan rehabilitasyonun bitirilmesinden itibaren üç yıllık takip süresi öngörülmüştür.

Yeni Orman Yönetmeliğinin 19.(6).maddesinde “İzin sahibi, rehabilitasyon projesinde yer alan taahhütlerini yerine getirememesi veya faaliyetlerini süreli veya süresiz olarak durdurması hâlinde bu tarihten itibaren en geç üç ay içerisinde orman idaresine haber vermekle yükümlüdür” hükmü öngörülmüştür. Eski Orman Yönetmeliğinde bu şekilde üç aylık bir haber verme yükümlülüğü söz konusu değildi.

7. Orman Bedelleri Tespit Esasları Değiştirilmiştir.

Yeni Orman Yönetmeliği, orman izin bedelinin tespitinde yeni esaslar getirmiştir. Yönetmeliğin 20.(1).a. maddesinde ağaçlandırma bedelinin tespitinde saat esası değil gün esası getirilmiş ve ibreli orman – yapraklı orman ayrımı kaldırılmıştır. Buna göre ağaçlandırma bedeli; Orman Genel Müdürlüğüne Asgari Ücret Tespit Komisyonu tarafından yılın ikinci yarısı için tespit edilen 16 yaşını doldurmuş işçilerin bir günlük normal çalışma karşılığı asgari ücretlerinin 294 gün/hektar katsayısıyla çarpımı sonucu belirlenen ağaçlandırma birim hektar bedelinin izin alanı ile çarpımı sonucu tespit edilecektir.

Eski Orman Yönetmeliğinin 20.(1).a. maddesinde ağaçlandırma bedeli, orman bölge müdürlükleri bazında tespit edilen, giydirilmiş brüt vasıfsız işçi ücreti ile ibreli ormanlar için 1615 saat/hektar, yapraklı ormanlar için 1748 saat/hektar katsayısı ile çarpımı sonucu ile belirlenen bedelin, izin alanı ile çarpımı sonucu, elde edileceği belirtilmekteydi.

Tarafımızca yapılan değerlendirmede, Yeni Orman Yönetmeliğine göre hesaplanacak ağaçlandırma bedeli, eskisinden az bir miktar fazla bulunmuştur.

Asıl önemli değişiklik arazi izin bedelinde yapılmıştır. Yeni Orman Yönetmeliğinin 20.(1).b. maddesinde karışık gibi gözükse de ancak objektif bir kriter getirilmiştir. Buna göre arazi izin bedeli, İzin alanının metrekaresi, cari yıl ağaçlandırma birim metrekaresi bedeli, bu Yönetmeliğin ekinde yer alan izin türü katsayısı Ek-1, ekolojik denge katsayısı Ek-2 ve il katsayısının Ek-3 çarpımlarının sonucu bulunacaktır. Yeni Orman Yönetmeliğinin 20.(1).b. maddesine göre cari yıl ağaçlandırma bedeli, aşağıda yer alan üç tabloda gösterilen ilgili katsayılarla çarpılarak arazi izin bedeli hesaplanacaktır.

Aşağıda Ek-1’de izin türüne göre Katsayı gösterilmiştir.

Ek-1

İzin	Katsayısı
Sondaj usulü maden arama izinleri	0,3
Maden arama, işletme ve hammadde üretim	0,7
Maden tesis ve altyapı tesis izinleri	1

Toprak dolgu izinleri	1,5
-----------------------	-----

Aşağıda orman durumuna göre ekolojik denge katsayısı gösterilmiştir.

Ek-2

Orman Amenajman Planlarına Göre Orman	Ekolojik Denge
Ağaçsız alanlar	1
% 10 dan daha az kapalı ormanlar ve kapalılığına	1,1
%11-40 kapalı ormanlar	1,4
%41-70 kapalı ormanlar	1,7
%71 ve üstü kapalı ormanlar ve ağaçlandırma sahaları	2

Aşağıda il bazında katsayı gösterilmiştir.

Ek-3

İl Adı	Katsayı
İstanbul	3
İzmir, Kocaeli	2,8
Adana, Ankara, Antalya, Aydın, Balıkesir, Bursa, Çanakkale, Mersin, Muğla, Osmaniye, Sakarya,	2,4
Bartın, Bilecik, Bolu, Düzce, Edirne, Gaziantep, Giresun, Karabük, Kayseri, Kırıkkale, Kırklareli,	2
Adıyaman, Artvin, Afyonkarahisar, Amasya, Burdur, Çankırı, Çorum, Diyarbakır, Elazığ, Erzincan, Erzurum, Isparta, Kahramanmaraş, Kastamonu, Kırşehir, Kilis,	1,6
Aksaray, Bayburt, Gümüşhane, Karaman, Ağrı, Ardahan, Batman, Bingöl, Bitlis, Hakkâri, Iğdır, Kars,	1,2

Eski Orman Yönetmeliğinin 26.(1).b. maddesindeki orman bölge müdürlüklerince arazi rayiç bedeli ve orman vasfı dikkate alınarak bölgeden bölgeye değişebilen ve sübjektif değerlendirmelere açık arazi izin bedeli hesaplama yöntemine son verilmesi isabetli olmuştur. Ancak objektif bir kriter getirilmiş olmasına rağmen Eski Orman Yönetmeliğine göre makul ölçüleri aşan oranda bir artış söz konusu olursa; bu durumun hukuka aykırılık oluşturacağı ve idari yargıda dava konusu yapılabileceği açıktır.

Yeni Orman Yönetmeliğinde orman izin bedelinin takip eden yıllarda artırılmasına ilişkin sistemde de değişiklik yapılmıştır. Eski Orman Yönetmeliğinin 26.(3). Maddesine göre, müteakip yıllara ait arazi izin bedeli, Türkiye İstatistik Kurumu tarafından bir önceki yılın aynı ayına göre açıklanan yıllık ÜFE değişim oranında artırılır(yordu).

Yeni Orman Yönetmeliği 20.(3).maddesine göre ise müteakip yıllara ilişkin arazi izin bedeli Bedel Artış Katsayısı uyarınca artırılacak olup, bu şekilde artırılmış olan bedel herhangi bir bildirimde gerek olmaksızın izin sahibi tarafından orman idaresine ödenecektir. Yönetmeliğin 3.(1).h maddesinde Bedel Artış Katsayısı (BAK); Her yıl bir önceki yıla ilişkin olarak 213 sayılı Vergi Usul Kanunu uyarınca belirlenen yeniden değerlendirme oranı olarak tanımlanmıştır. Buna göre izin sahibi, her yıl yeniden değerlendirme oranına göre arazi izin bedelini artırarak doğrudan orman idaresine ödeyecektir. Yeniden Değerlendirme Oranları yıl başında belirlenip Resmi Gazetede yayımlandığı için ÜFE oranından daha objektif bir kriterdir. Ayrıca, Mart 2014 tarihi itibarıyla ÜFE oranı %6.95 iken, 2014 yılı yeniden değerlendirme oranı ise 3.93'tür. Görüldüğü gibi, yeniden değerlendirme oranı, ÜFE oranından daha düşük kalmakla izin sahibi lehine bir kriter getirilmiş olmaktadır.

Sonuç olarak; Yeni Orman Yönetmeliği gereksiz tekrarlardan kaçınan, iyi bir sistematik kuran ve yönetmelik yapma tekniğine uygun bir hukuki metin olmuştur. Özellikle ağaçlandırma bedeli ve orman izin bedelleri, objektif kriterlere bağlanarak, sübjektif ve bölgeden bölgeye değişen farklı uygulamalar önlenmeye çalışılmıştır. Ancak objektif bir kriter getirilmiş olmasına rağmen Eski Orman Yönetmeliğine göre makul ölçüleri aşan oranda bir artış söz konusu olursa; bu durumun hukuka aykırılık oluşturacağı ve idari yargıda dava konusu yapılabileceği açıktır. Yine Yeni Yönetmelikte temdit işlemleri devam eden maden ruhsatlarına ilişkin orman izinlerinin devamına olanak sağlanması yerinde bir düzenleme olmuştur.

Buna karşılık, orman izin alanlarının tel kafes çit ile çevrilme zorunluluğunun getirilmesi, uygulanması güç ve izin sahibine ağır mali yük getiren bir yükümlülük olmuştur. Yine objektif temellere oturtulmaya çalışılan Yeni Orman Yönetmeliğinde Değerlendirme Komisyonuna kimlerin katılacağıın Bakanın takdirine bırakılması, yönetmeliğin temel felsefesi ile çeliştiği gibi, hukuki güven ve istikrar ilkesine aykırı düşmüştür.